

San Marino - republik i fickformat

Av Ingemar Carlsson

Samlingspunkt. Framför Palazzo del Governo (rådhuset) med sin loggia, parlamentssal och torn samlas alla turister.

Av Ingemar Carlsson

När man tröttnat på Adriatiska havets badstränder vid Rimini är republiken San Marino, som med en yta av 61 kvadratkilometer, en av världens minsta självständiga stater, väl värd ett besök.

Från kusten löper en 24 km lång, fyrfilig motorväg mjuktöverromerskasläppen i vars slut en hög klippa skymtar.

Plötsligt blir vägen smalare och kurvig, man passerar under en banderoll med orden "Välkommen till det forna frihetens land" och börjar klättra uppför bergväggen.

Utän tullformaliteter

eller annan pappersexercis har man lämnat Italien bakom sig och kört in i San Marino, världens äldsta republik med bara 25 000 invånare.

Vägen slutar vid toppen av berget Monte Titano.

Under den stora turistsäsongen, som infaller på sommaren, ombesörjer också en helikopter trafiken från Rimini till Borgo Maggiore, varifrån det går linbana ända upp till toppen av Monte Titano.

San Marino är den enda återstående av de medeltida småstaterna på den italienska halvön. Grundaren av detta

märkliga rike sägs vara den helige Martinus, en from murare på flykt undan kejsar Diocletianus.

Denne fick så småningom ett kloster uppkallat efter sig och på 800-talet började själva staden växa upp.

I San Marino har man också sin egen tideräkning.

Man börjar nämligen räkna från 301 och alltså är det i år, 2009, endast år 1708 i lilleputtriket.

Landet ligger på Titanobergets sluttningar och denna del av bergskedjan Apenninerna har kyliga vintrar, ibland under fryspunkten, och varma somrar.

Huvudstaden, som

också heter San Marino med 300 invånare, ligger högt uppe kring bergets tre fästningsprydda toppar och omges av en ringmur från 900-talet.

Största stad är industri- och gränsstaden

Rådhuset vaktas av statens yrkessoldater.

Serravalle/ Dogana med ca 5 000 invånare.

Av befolkningen är omkring fyra femtedelar sanmarineser, medan de flesta övriga är italiennare.

I detta land tycks de flesta invånarna vara släkt med varandra, antingen från födelsen eller genom giftermål.

Detta har gjort att hela landet är som en enda stor familj och det återspeglas också i dess styrelseskick. "Riksdagen" består av 60 personer, valda av invånarna. Regeringsmakten utövas av två statschefer (Capitani Reggenti).

Dessa två väljs på sex månader och får inte återväljas förrän efter tre år. Regenterna får ingen lön från staten under sin mandatperiod utan får hålla tillgodo med äran.

Trots detta har man ingen svårighet att skaffa villiga ämbetsmän. En gammal lag sägernämigenattom någon som erbjuds jobbet som Capitani Reggenti vägrar, riskerar han att förlora sitt gods och

medborgarskap.

Domare och poliser är däremot utlänningar, mestadels från Italien.

Förklaringen till detta?

Jo, annars kan man inte vara säker på att rättvisa skipas.

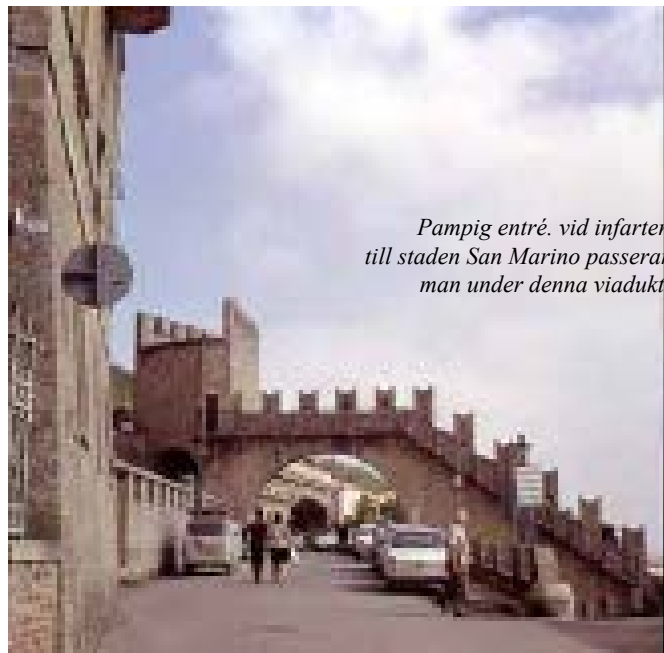
I San Marino är speciellt turisten en mycket välkommen person, för turism är en av de viktigaste näringsgrenarna och livnär många invånare.

Bland filatelister jorden runt är republiken också känd för en mycket livaktig frimärksförsäljning som inbringar många sköna slantar till statskassan.

I äldre tider hade San Marino egna mynt och sedlar men idag gäller Euro, trots att man inte är medlem i EU.

Det som turisterna mest handlar med sig hem är lokal keramik som tillverkas av sten, tagen från den höga klippan. Det är heller ingen konst att shoppa i San Marino.

Längs stadens gator trängs inte mindre än 120 affärer som försöker

Pampig entré. vid infarten till staden San Marino passerar man under denna viadukt.

överträffa varandra med alltmöjligtkrimskrams som bjuds ut i form av minnessaker.

Tycker man alltså att det blir litet för långtråkigt på badstränderna

är en tur till denna lilla republiken att rekommendera.

Några andra sevärdheter än idyll erbjuds inte, men man kan inte få allt.

Monte Titanos toppar ser imponerande ut på avstånd.

Äntligen framme. Under en välkomnande skylt åker man in i republiken San Marino där det råder 70 km/tim.

Naturligtvis ska ett frimärksland ha snygga brevlådor